

Фалатюк О. С.,

здобувач наукового ступеню кандидата юридичних наук
Одеського державного університету внутрішніх справ

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН У СФЕРІ ПЕРЕВЕЗЕНЬ ВАНТАЖІВ АВТОМОБІЛЬНИМ ТРАНСПОРТОМ

Анотація. У статті досліджуються теоретичні проблеми визначення поняття, предмету та змісту адміністративно-правового регулювання відносин у сфері діяльності автомобільного транспорту з перевезення вантажів. Розглянуті його основні складові частини, запропоновано авторське визначення.

Ключові слова: автомобільний транспорт, вантажні перевезення, механізм, правове регулювання, механізм правового регулювання, адміністративно-правове регулювання, акти реалізації адміністративно-правових норм.

Постановка проблеми. В Україні регулювання відносин у сфері діяльності транспорту відноситься до пріоритетних напрямків внутрішньої політики держави, оскільки створення правих стимулів щодо розвитку транспортної системи є одним з основних резервів підвищення добробуту суспільства, його економічного потенціалу, відповідно до напрямків розвитку держави, закріплених Конституцією України.

Вантажні перевезення автомобільним транспортом є сьогодні одним з найвагоміших складових діяльності транспортної системи України. Їх частка в сукупній кількості перевезень вантажів транспортом загального користування становить майже 70%, тому важливим питанням для держави залишається підвищення ефективності його функціонування [12, с. 3].

Мета дослідження. Ступінь впливу держави та її роль у впорядкуванні та контролі у цій сфері не завжди є однаковим, і на сучасному етапі актуалізуються питання визначення поняття, мети, завдань, функцій та принципів адміністративно-правового регулювання, основних меж його впливу в галузі автомобільного транспорту, у тому числі і у сфері вантажних перевезень.

Виклад основного матеріалу. Вважаємо, що для кращого розуміння змісту адміністративно-правового регулювання відносин у сфері діяльності автомобільного транспорту необхідно розкрити поняття та сутність ряду категорій, зокрема таких: «механізм», «правове регулювання», «механізм правового регулювання».

Термін «механізм» походить від грецького *mechane* (машина) й сьогодні має різні трактування, сутність та особливості яких залежать від сфери застосування. Найбільш уживаний цей термін у технічній сфері й трактується як «пристрій, що передає або приводить у рух» [13, с. 665]. В інших сферах, наприклад, соціально-гуманітарній, поняття «механізм» вживається лише у словосполученні, за допомогою якого розкривається досліджуваний процес або сутність явища. Зокрема, існують такі поняття, як «мотиваційний механізм», «виконавчий механізм», «фінансовий механізм» тощо [13, с. 666].

В юридичній науці вживаються терміни «адміністративно-правовий механізм», «конституційно-правовий механізм», «соціально-правовий механізм» тощо. Досить часто термін «механізм» використовують як допоміжний під час розкриття

певного методу чи способу (наприклад, «механізм захисту») [13, с. 665].

Досліджуючи поняття «правове регулювання», слід зазначити, що його складова – термін «регулювання» – також має різне тлумачення. У довідковій літературі воно означає: «...впорядковувати що-небудь, керувати чимось, підпорядковуючи його відповідним правилам, певній системі» та «...зменшуючи або збільшуючи швидкість, величину тощо, досягати потрібної сили, належного ступеня вияву чого-небудь» [13, с. 1207]. Термін «регулювання» походить від латинського слова *regulo* (правило) й означає впорядкування, налагодження, приведення чого-небудь у відповідність із чим-небудь [14, с. 489].

Правове регулювання охоплює різні сторони суспільного життя, а юридичної форми набувають основні й найважливіші види суспільних відносин у різних сферах людської діяльності, які потребують не просто законодавчої форми, а її змістовної правової наповненості. У цьому плані спеціальні юридичні знання про особливості та прояви права, правового регулювання й забезпечення, що досягаються правознавством, дають змогу краще розібратися в тих соціальних процесах, які зазнають юридичного впливу з боку держави та вимагають свого юридичного впорядкування з одночасним наповненням його правовим змістом.

В. Развадовський зауважує, що поняття «правове регулювання» «є особливою категорією, яка очолює специфічний понятійний ряд: «механізм правового регулювання», «правові способи», «правовий режим» тощо [3, с. 22-23]. Сам термін у науковій юридичній літературі не дістав однозначного трактування. Одним із перших учених, хто розглянув та навів сутність правового регулювання та його механізм, був С. Алексєєв. Він визначав цей термін як «здійснюваний за допомогою правових засобів (юридичних норм, індивідуальних приписів, правовідносин тощо) результативний, нормативно-організаційний вплив на суспільні відносини» [7, с. 226]. При цьому він зауважував, що правове регулювання – головне, вирішальне поняття правової дійсності, яка розглядається в динаміці з активної-дієвого боку. В одній зі своїх праць С. Алексєєв удосконалює це поняття та пропонує розуміти його у двох значеннях – вузькому та широкому. У вузькому він характеризує правове регулювання як «дію норм права (системи правових норм), інших спеціальних юридичних засобів на поведінку особи та на суспільні відносини з метою їх упорядкування та прогресивного розвитку» [8, с. 219].

У широкому значенні, на його думку, правове регулювання необхідно розуміти як усебічну дію на суспільні відносини всіх правових явищ, у тому числі й правових ідей, принципів правового життя суспільства, не втілених у юридичні форми (закони, нормативно-правові акти, рішення судових органів тощо), при цьому необхідно розуміти роль правового регулювання як сукупності заходів і способів реалізації позитивного права [8, с. 220].

Інша дослідниця О. Скакун під правовим регулюванням пропонує розуміти здійснюване державою за допомогою права

і сукупності правових засобів упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорону та розвиток [9, с. 488]. При цьому вона виокремлює такі ознаки правового регулювання: правове регулювання – різновид соціального регулювання; за допомогою правового регулювання відносини між суб'єктами набувають певної правової форми, яка має споконвічно державно-владний характер, тобто в юридичних нормах держава визначає міру можливої та належної поведінки; правове регулювання має конкретний характер, тому що завжди пов'язане з реальними відносинами; правове регулювання має цілеспрямований характер – спрямоване на задоволення законних інтересів суб'єктів права; правове регулювання здійснюється за допомогою правових засобів, які забезпечують його ефективність; правове регулювання гарантує доведення норм права до їх виконання [9, с. 489].

Адміністративно-правове регулювання транспортної сфери суспільних відносин виступає складовою частиною загальнодержавної управлінської діяльності. Аналіз специфічних аспектів управління у багатьох галузях наукових знань дозволяє дійти висновку, що управління є певним видом людської діяльності і здійснюється з спеціальними цілями.

Державне регулювання створює умови для діяльності суб'єктів та об'єктів управління в напрямі, який є бажаним для держави і за яким відбуватиметься розвиток системи управління в цілому. Державне регулювання передбачає декілька варіантів майбутньої діяльності керіваних об'єктів, створюючи можливість діяти найбільш ефективно.

Розглядаючи дещо вужче поняття – «адміністративно-правове регулювання», В. Развадовський зазначає, що воно здійснюється такою комбінацією способів правового регулювання, в якій переважають зобов'язання й заборони. Ця комбінація формується через наділення учасників правовідносин суб'єктивними юридичними правами та покладанням на них обов'язків шляхом визначення та закріплення в правових актах певних правил поведінки внаслідок правотворчої діяльності уповноважених на це органів (посадових осіб) [3, с. 25-26].

Розкриваючи зміст та сутність терміна «механізм правового регулювання», необхідно відзначити, що воно є важливим не тільки для юриспруденції. Незважаючи на це, зазначене поняття не має однозначного трактування в сучасній юридичній літературі.

Деякі науковці під механізмом правового регулювання суспільних відносин розуміють сукупність правових засобів, за допомогою яких поведінка суб'єктів суспільних відносин приводиться у відповідність до вимог і дозволів, що містяться в нормах права [10, с. 261].

Необхідно погодитися з Ю. Ведерніковим та В. Грекуллом, які наводять визначення, тотожне запропонованому С. Алексєєвим, та розкривають такі основні ознаки механізму правового регулювання: є складовою механізму соціального регулювання; об'єднує всі явища правової дійсності (засоби, способи, форми); є взаємопов'язаною та взаємодіючою системою; є динамічною частиною правової системи суспільства – призначений для введення в дію необхідних елементів правової системи; результатом його дії є встановлення правопорядку в суспільстві [5, с. 91].

Механізм правового регулювання складають елементи, обов'язкові на окремих його стадіях. Кожен елемент відіграє специфічну роль у регулюванні діяльності суб'єктів і суспільних відносин, що виникають на їх основі [11, с. 498]. Слід зазначити, що відмінність у трактуванні цього терміна, яка, в основному, полягає в деталізації чи конкретизації значень, впливає таким способом і на наведену характеристику елементів механізму правового регулювання.

Так, А. Колодій, В. Копейчиков, С. Лисенков характеризують лише три його основні елементи: норми права, правові відносини, акти реалізації прав і обов'язків [10, с. 261]. Деякі науковці, крім зазначених, виокремлюють ще один елемент – категорію «юридичні факти» [17, с. 41].

О. Скаун, крім конкретизації зазначених основних елементів, вносить до цього переліку й акти застосування норм права: принципи права, норми права, нетипові правові розпорядження (спеціалізовані норми права), об'єктивовані в нормативно-правових актах; правовідносини, суб'єктивні юридичні права і обов'язки в їх індивідуалізації (конкретизації); акти безпосередньої реалізації прав і обов'язків; акти застосування норм права [9, с. 498].

С. Алексєєв до зазначених елементів додає «правосвідомість» і «режим законності» [7, с. 230]. Свою думку він обґрунтовує тим фактом, що відмінність зазначених елементів полягає в їх нематеріальності, при цьому вважає, що ця нематеріальність не заважає їм здійснювати дієвий вплив на весь процес правового регулювання, адже від рівня правосвідомості та реального режиму законності залежить ефективність роботи всіх елементів механізму правового регулювання.

Слід зазначити, що сама категорія «механізм правового регулювання» виникла в межах загальної теорії права для відображення руху, функціонування правової форми. У подальшому вона розвинулася й здобула нових прихильників. У свою чергу, базуючись, як й інші галузеві дисципліни, на принципах і засадах загальної теорії права, адміністративне право теж певним чином реагує на формування нових теоретичних аспектів, які стосуються проблеми правового регулювання [18].

Це дає можливість стверджувати, що сьогодні механізм адміністративно-правового регулювання суспільних відносин розглядається як категорія, що виражає процес переведення нормативності права в упорядкованість суспільних відносин, які регулюються нормами цієї галузі права. Інакше кажучи, правові норми, які використовуються в адміністративному праві, самі по собі є статистичними, а в рух вони приводяться саме за допомогою механізму адміністративно-правового регулювання.

На нашу думку, найбільш повно поняття «механізм адміністративно-правового регулювання» розкрила Т. Коломоєць, яка розуміє під цим «сукупність правових засобів, за допомогою яких здійснюється правове регулювання суспільних відносин у сфері адміністративного права» [6, с. 23]. При цьому вона в механізмі адміністративно-правового регулювання виокремлює дві складові:

– органічні (ті, що визначають суть самого явища механізму адміністративно-правового регулювання, тобто без яких не може відбуватися сам механізм, та функціональні складові);

– функціональні (ті, що значною мірою впливають на механізм адміністративно-правового регулювання, які не є обов'язковими його елементами) [2, с. 24].

До органічних складових механізму адміністративно-правового регулювання належать:

1. Норми права – загальнообов'язкові правила поведінки, встановлені з метою регулювання суспільних відносин.

2. Акти реалізації норм права – процес фактичного втілення в життя приписів правових норм через поведінку суб'єктів адміністративного права.

3. Правові відносини – вольові суспільні відносини, що виникають на основі норм права.

Функціональними складовими механізму адміністративно-правового регулювання, за Т. Коломоєць, є юридичний факт, правова свідомість суб'єктів адміністративно-правового регу-

лювання, законність, акти тлумачення норм права, акти застосування норм права [6, с. 68].

Кожна держава виконує свої функції у відповідних правових формах, серед яких провідна роль належить правовим актам органів держави. Залежно від їх юридичних властивостей у теорії держави й права розрізняють правотворчу, правозастосовчу та правоохоронну форми діяльності держави. Якщо правотворча діяльність полягає у виданні уповноваженими органами державної влади нормативних актів, то правозастосовча – актів застосування норм права, які містять конкретні приписи виконавчо-розпорядчої або правоохоронного характеру [1, с. 95].

Система нормативно-правового врегулювання відносин у сфері перевезень вантажів автомобільним транспортом становить сукупність законів та підзаконних нормативних актів, які створюють правове поле для її належної реалізації. Вважаємо, що нормативно-правові акти, які регулюють цю сферу суспільних відносин, можна поділити на декілька груп: 1) Конституція України; 2) міжнародно-правові акти; 3) закони України; 4) укази Президента України; 5) постанови Кабінету Міністрів України; 6) одноосібні та спільні нормативно-правові акти суб'єктів управління галузю; 7) відомчі нормативно-правові акти суб'єктів пов'язаних із здійсненням організаційно-розпорядчої транспортної діяльності.

Суспільні відносини, що становлять предмет адміністративно-правового регулювання у сфері вантажних перевезень автомобільним транспортом, можна об'єднати у дві групи. До першої з них належать відносини внутрішнього управління системою забезпечення вантажних перевезень автомобільним транспортом. Учасниками цих відносин є суб'єкти регулюючої діяльності (наприклад, вимоги спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з питань здійснення державного управління і контролю у сфері автомобільних перевезень, Державтоінспекція у питаннях правомірності експлуатації засобів та допуску їх до участі в дорожньому русі). До другої – суспільні відносини зовнішнього управління. У цих відносинах одним з обов'язкових учасників є суб'єкт перевезення вантажу і перевізник перевезення – це юридична (фізична) особа, що може прямо чи опосередковано брати участь у транспортних правовідносинах; іншим обов'язковим учасником є замовник перевезення – юридична або фізична особа, яка замовляє послугу вантажного перевезення у відповідному напрямку.

У сучасній юридичній літературі сьогодні немає однозначного трактування поняття «суб'єкт регулювання». Слово «суб'єкт» походить від латинського *subjectus* (підлеглий, підвладний) [14, с. 679], а в довідковій літературі під категорією «суб'єкт» розуміють «особу чи організацію як носія певних прав та обов'язків» [13, с. 1408].

Відповідно до статті 6 Закону «Про автомобільний транспорт», перевезення вантажів поряд з іншими видами транспорту здійснюється автомобільними підприємствами та організаціями, якщо це передбачено їх статутами. Підприємства транспорту здійснюють перевезення та надання послуг на основі державних контрактів, державних замовлень і договорів на перевезення пасажирів і вантажів з урахуванням економічної ефективності провізних та переробних можливостей транспорту [15].

Існує декілька теоретичних підходів, за якими під суб'єктом розуміють широкий спектр категорій та явищ. О.В. Пирожкова, досліджуючи визначення «суб'єкта адміністративно-правового регулювання у сфері автомобіле-будування», наводить основні з них:

– «суб'єктом управління є складна система державних і недержавних організацій» (за В. Афанасьєвим);

– «суб'єктом державного управління є система державної влади у вигляді спеціально утворених органів влади, що взаємодіють, між якими розподілені певні функції державного управління» (за В. Бакуменком);

– «суб'єктом управління в суспільних процесах виступають люди» (за А. Годуновим);

– «суб'єктом управління є спеціальні групи людей, які за допомогою різних форм організаційної практики здійснюють необхідні рухи об'єкта» (за А. Петровим);

– «суб'єкт управління – це система, наділена певною компетенцією й державно-владними повноваженнями, що дають їй змогу втілювати свою волю у формі керівних команд чи рішень, обов'язкових для виконання, тобто це система, що управляє» (за В. Малиновським) [16, с. 267].

На підставі викладеного вище можна зробити висновок, що суб'єктами адміністративно-правового регулювання вантажних перевезень автомобільним транспортом є система спеціальних органів державної влади, що взаємодіють між собою, між якими розподілені певні державно-владні повноваження щодо державного регулювання перевезення вантажів автомобільним транспортом.

Одним з основних завдань механізму адміністративно-правового регулювання перевезення вантажів автомобільним транспортом є забезпечення задоволення потреб та інтересів усіх учасників транспортних правовідносин: держави, місцевих органів влади, суб'єктів господарювання, громадян тощо.

Основними складовими адміністративно-правового механізму регулювання відносин з перевезення вантажів автомобільним транспортом є:

– норми права, що визначають права та обов'язки суб'єктів зазначених суспільних правовідносин;

– правовідносини у сфері транспортування вантажів є різновидом суспільних відносин, які регламентуються правовими нормами та забезпечують взаємодію останніх із відповідними суб'єктами вантажних перевезень автомобільним транспортом;

– нормативно-правові акти, які регламентують діяльність суб'єктів з перевезення вантажів автомобільним транспортом;

– суб'єкти, що мають владні повноваження щодо контролю за діяльністю вантажних авто перевізників у процесі своєї щоденної діяльності, повинні створювати та забезпечувати належні умови для реалізації прав як діяльності самих перевізників, так і замовників таких перевезень;

– адміністративна відповідальність як складова адміністративного примусу, що застосовується до осіб, які порушують встановлені правила перевезення вантажів автомобільним транспортом.

У транспортній діяльності існують відносини публічно-правового і приватно-правового характеру.

Адміністративні регулятивні правовідносини у транспортній сфері є правовідносинами пасивного типу. Їх ознаки складають: зв'язок між суб'єктами правовідносин, що виникають на основі норм адміністративного права; реалізація через суб'єктивні права та обов'язки суб'єктів правовідносин; підтримання примусовою силою держави; індивідуалізований характер. Елементами адміністративних правовідносин у транспортній сфері виділені суб'єктивні права та обов'язки, суб'єкти права, об'єкти адміністративних правовідносин. Класифікація суб'єктів адміністративних правовідносин здійснена за ознакою компетенції: щодо здійснення управління (органи виконавчої влади, їх посадові особи); органи місцевого самоврядування (їх посадові особи); щодо надання послуг (суб'єкти господарювання), щодо споживання послуг (громадяни, іно-

земні громадяни, особи без громадянства, біженці). Об'єктом адміністративних правовідносин у транспортній сфері може бути визначена поведінка суб'єктів адміністративних правовідносин, яка здійснюється для задоволення потреб у перевезеннях. Зміст суб'єктивних прав досліджений через їх структуру: 1) право вимагати, 2) право на позитивні дії, 3) право домагання. Юридичні обов'язки у правовідносинах пасивного типу знаходяться усередині правового зв'язку і мають значення захисту тоді, як суб'єктивне право як право на активні дії виходить за межі правового зв'язку.

Класифікація адміністративних правовідносин у транспортній сфері здійснена за такими ознаками: за змістом (матеріальні і процесуальні); за елементом норми права, яка регулює правовідносини (регулятивні і охоронні); за простором (загальнодержавні, локальні); за характером дій зобов'язаного суб'єкта (активні і пасивні); за характером юридичних зв'язків між сторонами правовідносин (вертикальні, горизонтальні) [18].

Проведений аналіз надав можливість зробити висновок про те, що норми права, які регулюють правовідносини у транспортній сфері об'єднані єдиним предметом правового регулювання – суспільними відносинами, які існують в процесі діяльності транспортної системи. Зміст поведінки суб'єктів правовідносин у сфері транспортної системи має особливості: суб'єкти адміністративно-правового регулювання мають діяти тільки так, як прямо передбачено законом, а учасники руху транспортних засобів – так, як законом не заборонено. При цьому їх поведінка визначається, в основному, позитивними зобов'язаннями і заборонами. Нормами-дозволами врегульовано більш широке коло правил поведінки суб'єктів адміністративно-правового регулювання транспортної системи порівняно із учасниками, які не мають державно-владних повноважень. Особливості норм визначені необхідністю закріплення порядку функціонування суб'єктів адміністративно-правового регулювання транспортної сфери, мета діяльності яких – забезпечення безпеки: особистої, національної.

Висновки. Викладене дає підстави зробити висновок про те, що об'єктами адміністративно-правового регулювання доцільно вважати окремі галузі соціального життя, зокрема транспорт взагалі, автомобільний транспорт і сферу вантажних перевезень як підгалузі автомобільного транспорту, які регулюються за допомогою норм адміністративного права. Отже, перевезення вантажів автомобільним транспортом виступає специфічним об'єктом адміністративно-правового регулювання, який має визначальне значення для розвитку транспорту та в цілому економіки, формування соціально-орієнтованої держави.

На наш погляд, адміністративно-правове регулювання у сфері вантажних перевезень автомобільним транспортом – це упорядковувачий, цілеспрямований вплив держави на суспільні відносини в сфері організації та здійснення вантажних перевезень автомобільним транспортом, межі та сутність якого зумовлені його галузевим характером, та який полягає в організації ефективної діяльності підприємств, що надають послуги з автоперевезень вантажів у внутрішньому та міжнародному сполученні.

Література:

1. Козлов Ю.М. Административные правоотношения / Ю.М. Козлов. – М. : Юрид. лит., 1976. – 184 с.
2. Загальна теорія держави і права / [за ред. В.В. Кофєйчикова]. – К. : Юрінком, 1997. – 320 с.
3. Развадовський В.Й. Адміністративно-правове регулювання правовідносин у транспортній сфері України : монографія / В.Й. Развадовський. – Х. : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2004. – 284 с.

4. Адміністративна юстиція. Адміністративне судочинство : навч. посіб. / [за заг. ред. Т.О. Коломоєць, Г.Ю. Гулевської]. – К. : Істина, 2007. – 152 с.
5. Ведерников Ю.А. Теория держави та права : навч. посіб. / Ю.А. Ведерников, В.С. Грекул. – 4-те вид., доп. і перероб. – К. : Центр навчальної літератури, 2005. – 224 с.
6. Адміністративне судочинство України : підручник / [за заг. ред. Т.О. Коломоєць]. – К. : Істина, 2008. – 216 с.
7. Проблемы теории государства и права : учебник / [под ред. С.С. Алексеева]. – М. : Юрид. лит., 1987. – 448 с.
8. Теория государства и права : учебник для юрид. вузов и фак-ов / [под ред. С.С. Алексеева]. – М. : БЕК, 1998. – 453 с.
9. Скакун О.Ф. Теория держави і права : підручник : пер. з рос. / О.Ф. Скакун. – Х. : Консум, 2001. – 656 с.
10. Теория держави і права : навч. посіб. / [А.М. Колодій, В.В. Кофєйчиков, С.Л. Лисенков та ін. ; за заг. ред. С.Л. Лисенкова, В.В. Кофєйчикова]. – К. : Юніком-Інтер, 2002. – 368 с.
11. Проблемы общей теории права и государства / [под общ. ред. В.С. Нерсесянца]. – М. : НОРМА-ИНФРА-М, 1999. – 832 с.
12. Медведєв Д.К. Адміністративно-правові засади перевезення вантажів автомобільним транспортом : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Д. К. Медведєв. – ЛДУВС, Донецьк, 2010. – 183 с.
13. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [гол. ред. В.Т. Бусел, редактори-лексикографи : В.Т. Бусел, М.Д. Василюк-Дерibas, О.В. Дмитрієв, Г.В. Латник, Г.В. Степенко]. – К., Ірпінь : Перун, 2005. – 1728 с.
14. Юридична енциклопедія : в 6 т. / [ред.-кол. : Ю.С. Шемшученко (голова ред.-кол.) та ін.]. – К. : Укр. енцикл., 1998. – Т. 5 : П-С. – 2003. – 736 с.
15. Про автомобільний транспорт : Закон України від 05 квітня 2001 року № 2344-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 22. – Ст. 105.
16. Пирожкова О. В. Система суб'єктів адміністративно-правового регулювання у сфері автомобілебудування: сучасний правовий аналіз / О.В. Пирожкова // Держава і право : зб. наук. праць. Юридичні і політичні науки. – К. : Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2008. – Вип. 42. – С. 266–271.
17. Сорокин В.Д. Правовое регулирование: предмет, метод, процесс / В.Д. Сорокин // Правоведение. – 2000. – № 4. – С. 41–47.
18. Коломоєць О.Д. Поняття та сутність адміністративно-правового механізму попередження насильства в сім'ї / О.Д. Коломоєць [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.pravoznavec.com.ua>.

Фалатюк О. С. Поняття и сутність адміністративного и правового механізму регулювання в сфері перевезення вантажів автомобільним транспортом

Анотація. Стаття посвячена аналізу поняття и сутності адміністративно-правового механізму регулювання отношений в сфері діяльності автомобільного транспорту в процесі грузових перевезень. Рассмотрены его основные составляющие, предложено авторское определение.

Ключевые слова: автомобильный транспорт, грузовые перевозки, механизм, нормативный акт, административно-правовой механизм, правовое регулирование, нормы административного права, административно-правовые отношения, акты реализации административно-правовых норм.

Falatyuk O. Concept and essence administrative and legal mechanism of adjusting in the field of transportation of cargoes by motor transport

Summary. The article considers the analysis of concept and essence of administrative and legal mechanism of adjusting of relations in the field of freight transportations by motor transport. Its basic constituents are considered, authorial determination is offered.

Key words: motor transport, freight transportations, mechanism, normative act, administrative and legal mechanism, legal adjusting, norms of administrative law, administrative and legal relations, acts of realization of administrative and legal norms.